

herved paa ingen Maade været i Strid med de Anskuelser, der hylbes af Kjøbenhavn's Universitet eller Konfistorium." Jeg tør ikke oplæse hele Slutningen af hans Foredrag, jeg skal derfor overspringe den videre Udvikling af, hvad han her har sagt, og kun fremhæve, at han dernæst siger: „Kultusministeriet har allerede i Begyndelsen af 1859 tilskrevet Udenrigsministeriet i denne Anledning, men jeg tilstaaer, at Sagen synes ikke der at have fundet videre Fremme, og Kultusministeriet er paa sin Side ikke berettiget til at indlede diplomatiske Forhandlinger.“ Jeg kan ikke lomme disse Ord anderledes, end at Kultusministeriet maa være overbevist om, at Noget kunde ønskes, attraaet og udrettes i den af mig paapegede Retning, at det allerede i 1859 har gjort Skridt i den Anledning ved at henvende sig til Udenrigsministeriet, men at Udenrigsministeriet, som synes at have havt mindre Interesse for Sagen end Kultusministeriet, har ladet den hvile, og at Kultusministeren beklager, at Udenrigsministeriet saaledes har ladet Sagen hvile, og tillige beklager, at Kultusministeriet ikke selvstændig kan indlede diplomatiske Underhandlinger. Efterat have brødet noget ved denne Tanke, taler den høitærede Kultusminister om Muligheden af at maatte paakalbe den lovgivende Magts Medvirkning, hvilket dog imidlertid først vilde kunne skee, efterat Sagen var forberedt ad diplomatisk Veie, og dernæst siger han: „Et Forslag, en Resolution, en Dagsorden eller hvad man nu maatte beslutte sig til fra den lovgivende Magts Side, kan være en Spore for Regjeringen til at gaae i en vis Retning, til at anstrenge sig yderligere; men iøvrigt troer han ikke, at Lovforslaget i det Dieblik burde nyde videre Fremme.“ Dette Ønske af Ministeren, at Regjeringen maatte blive sporet enten ved et Forslag, en Resolution eller en Dagsorden, blev imøbekommet af 4 ærede Rigsdagsmænd, der, idet de godkjendte den Grundtanke, hvorfra det foreliggende Lovforslag maa antages at være udgaet, og i Genhold til Kirke- og Underviisningsministerens Udtalelse, der lod haabe, at Regjeringen vilde have sin Opmærksomhed rettet paa Sagens videre Udvikling, foreslog, at Folkethinget skulde gaae over til den næste Sag paa Dagsordenen.

Altfaa, de 4 ærede Herre, som foreslog hiin Dagsorden, gjorde det, idet de, som de udtrykkelig erklærede, godkjendte den Grundtanke, hvorfra Lovforslaget er udgaet, og de gjorde det endvidere efter Kultusministerens Opfordring om at støtte hans Bestræbelser i den antydede Retning enten ved et Forslag, en Resolution eller en Dagsorden, og de gjorde det, idet de haabede, at Regjeringen ifølge Underviisningsministerens Udtalelse vilde have sin Opmærksomhed rettet paa Sagens videre Udvikling. Det gjør mig nu meget ondt, at den ærede Kultusminister ikke i dette Dieblik er tilstede, thi han vilde bedre end nogen Anden kunne sige os, hvorvidt hiin Dagsorden havde støttet hans Bestræbelse, og om det var lykkelig Kultusministeriet at overvinde og beseire Udenrigsministeriets Uvillie eller Modvillie; han vilde bedre end nogen Anden kunne sige os, om der trænges til en ny Spore for Regjeringen, enten i Form af et Forslag, Resolution eller Dagsorden, eller i Form af et af Thinget drøftet og vedtaget Lovforslag. Han vilde bedre, siger jeg, end nogen Anden sige os det, thi jeg for mit Vedkommende maa bekjende, at uagtet jeg dog har gjort mig endeel Uleilighed for at spore Virkningen af den ifjor vedtagne Dagsorden, har jeg ikke til dette Dieblik kunnet opdage en eneste Virkning deraf, og har heller ikke kunnet opdage, at det indtil dette Dieblik er lykkelig Kultusministeriet at sætte Udenrigsministeriet i den Aktivitet, som Kultusministeriet ifjor ønskede fremkaldt, og beklagede, at det ikke selv havde kunnet fremkalde, men i hvilken Anledning det ønskede Thingets Udtalelse. Kun herpaa skal jeg tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed. Det forekommer mig, at der heri maa ligge en fornøet og stærk Opfordring for det ærede Thing til at gjentage den Forhandling, som ifjor blev afbrudt i Genhold til Forhaabninger, der hidtil ere blevne skuffede. Imorgen bliver det et Aar, siden Forhandlingerne bleve afbrudte; det forekommer mig da, at man har havt Tid og Leilighed baade i Regjeringen og i Rigsdagen til saa grundig at overveie Sagen, at det vel nok vilde være muligt nu med Nylte at fortsætte Forslagets Behandling.